

Arrest

nr. 313 140 van 18 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou reeds sinds 2007 op het Belgische grondgebied vertoeven.

1.2. Verzoeker diende op 9 maart 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 12 januari 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 23 januari 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.03.2023 werd ingediend door :

A.(…), I.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Servië

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn verzoek om internationale bescherming (VIB), ingediend op 14.03.2007, werd afgesloten op 16.04.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 25.05.2007 werd aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 30.05.2007 het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielpcedure – namelijk ongeveer 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verwijst naar het sociaal en economisch welzijn dat hij opgericht heeft in ons land en argumenteert dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending van art. 8 van het EVRM zou inhouden daar dit welzijn in gedrang zou komen. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er vooreerst opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven door te verwijzen naar zijn sociaal en economisch welzijn. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar het land van herkomst uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkene beweert verder dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij reeds meer dan 16 jaar onafgebroken op het Belgisch grondgebied (sic) verblijft. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mijnheer beweert alhier sinds begin 2007 te verblijven. We merken op dat betrokkene zich, met uitzondering van de duur van zijn asielpcedure, bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Bovendien werd mijnheer op 25.07.2007, 14.07.2009, 20.12.2017 en op 30.12.2020 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering

dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in het land van herkomst en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties aldaar. Bovendien dient er op te worden gewezen dat betrokkene bij zijn VIB, d.d. 14.03.2007, verklaard heeft dat zowel zijn beide ouders als zijn vijf broers en zussen zich nog in Kosovo bevonden. Sindsdien zijn geen bewijzen geleverd dat deze situatie zou zijn veranderd. Betrokkene toont niet aan dat hij niet bij één van hun zou kunnen logeren gedurende de tijd die nodig is om via de normale procedure een machtiging tot verblijf te bekomen.

Betrokkene vermeldt in zijn aanvraag dat reizen naar het land van herkomst gelet op de huidige situatie omtrent corona een zeker risico zou inhouden en dat volgens de Website Diplomatie België dit risico nog groter is voor Servië en dat deze reizen worden afgeraden. Er dient hieromtrent opgemerkt te worden dat de corona pandemie een wereldwijd fenomeen is, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België, zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer, een zekere kans op besmetting met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan dat hij tijdens zijn reis naar zijn herkomstland de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in het land van herkomst. Bovendien slot dient er nog opgemerkt te worden dat momenteel internationale vluchten niet langer beperkt zijn en dus wereldwijde vluchten terug toegelaten en mogelijk zijn. Tot slot betreffende de bewering dat de verplichte quarantaine ten gevolge van de terugkeer naar het land van herkomst een negatieve impact zou hebben op zijn integratie, dient te worden gezegd dat deze bewering niet gestaafd wordt met een begin van bewijs. Bovendien is er van een verplichte quarantaine tegenwoordig geen sprake meer, dus dit argument doet in casu niet ter zake.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, gestaafd met een aantal arbeidscontracten, en dat hij bij een terugkeer zijn werk kan kwijtgeraken, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 31.03.2021 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Het staat betrokkene evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene verwijst naar de uitspraken van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verblijfsvergunning toegekend zou worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, in geen geval kan betrokkene aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontleenen dat hij geen buitengewone omstandigheden meer moet aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft, en de vermelding dat de Raad van State hier al herhaaldelijk gesteld heeft dat er een parallel kan getrokken worden, dient te worden opgemerkt dat dit een enige en unieke operatie was, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene verwijst eveneens naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De advocaat van betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het vertrouwensbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene alles in het werk gezet heeft om zich zo snel mogelijk te kunnen integreren op sociaal en economisch vlak, dat hij Franse lessen heeft gevolgd en geen kans onbenut laat om zijn Frans te verbeteren, dat hij werkwilgig is, dat hij volledig ingeburgerd is in onze gemeenschap, dat hij een heuse vriendengroep heeft opgebouwd die stuk voor stuk lovend zijn over hem en hem zien als een aangenaam persoon, dat zijn vriendenkring hem wilt steunen en dat zij een

*verwijdering uit België als inhumaan beschouwen, dat betrokkene op zeer intense wijze overgegaan is tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op de andere terreinen van het maatschappelijk leven en dat hij huurcontracten en steunverklaringen kan voorleggen) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)”*

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 januari 2024 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 23 januari 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)”

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A.(...), I.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene beschikt niet over een geldig paspoort, noch een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis, 62, §2 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen warden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroep in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990,31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concrete na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 1°: verzoeker verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met allé beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen.

Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormen wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat zijn centrum van belangen zich hier bevindt, hij beide landstalen behoorlijk spreekt, hier een woning huurt en verschillende banden heeft met Belgen, kunnen wel degelijk een reden zijn om dit verzoek te richten vanuit het land dat verzoeker beschouwt als zijn thuisland. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verwerende partij aanhaalt dat verzoeker wist dat zijn verblijf werd toegestaan in het kader van een asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Dat verzoeker hieromtrent de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met allé elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Hij heeft ook aangetoond wegwijis te weten in onze Belgische economie door de arbeidscontracten die hij gekregen heeft. Dat hij aldus steeds heeft aangetoond dat hij de intentie heeft om te werken en om bij te dragen aan de Belgische economie.

Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen.

Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

Dat de Directeur van Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat hoewel er deze ambtstermijn geen collectieve regularisatie komt hij toch de 'sans-papiers' daarentegen uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen. Hij beloofde tevens het nodige te doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Dat verzoeker een arbeidscontract heeft bemachtigd.

Dat verzoeker zich tevens mag beroepen op het vertrouwensbeginsel en er dus van mag uit gaan dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat zij dus ook dienen geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat zij reeds op het Belgische

grondgebied verblijven en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid (zie E.(...) H.(...) R.(...) (...), E.(...) K.(...) H.(...) (...), S.(...) (...), S.(...) M.(...) (...) en R.(...) S.(...) (...) als voorbeelden).

Dat de Raad van State dit vertrouwensbeginsel reeds heeft omschreven als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" in R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot régularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2) Schending van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing tengrondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt het volgende :

"1 . Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker al enige tijd in België verblijft.

Dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt.

Dat verzoeker verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen en hiervoor wenst te verwijzen naar de steunverklaringen in zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat het begrip 'privé-leven' meer omvat dan de relaties met nauwe familie. Dat het gaat om het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat deze relaties zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. Dat het EHRM reeds aanvaard heeft dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 25 September 2001 P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; EHRM, 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat kan gesteld worden dat deze rechtspraak van het EHRM nog niet voldoende is binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (P. DE HERT, "Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep" TVR 2002 n°3).

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten en dat aan zijn privéleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de regularisatie van het verblijf van verzoeker en het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe. Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze ertoe leidt, dat in het eventuele geval van uitwijzing, verzoeker het land dat hij beschouwt als zijn thuisland, zijn vrienden, moet achterlaten in schending met art. 8 EVRM. Dat, zelfs zonder uitwijzing, verwacht wordt dat verzoeker dit allemaal achterlaat, louter voor de vervulling van een formaliteit.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) alsook het artikel 12 E.V.R.M. of nog andere internationale en grondwettelijke normen die supérieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Dat aldus ten gevolge van de schending van 8 EVRM in samenhang met de materiele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel

Verzoeker roept de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich in wat de beide beslissingen betreft.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen allé redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

(R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 von 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 infine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 infine)

Dat verzoeker immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds enige tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat dit in casu ten zeerste het geval is nu hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dat daarom terzake ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de (tweede) bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. In zijn middel gaat verzoeker “ten eerste” in op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, waarbij hij een motiveringsgebrek meent te ontwaren omdat de beslissing enkel zou verwijzen naar de toepasselijke wetsbepaling.

2.8. De Raad stelt vast dat in het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”

2.9. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het bevel enkel het wetsartikel vermeldt en daardoor geen motivering bevat. In de beslissing wordt immers niet enkel de toepasselijke wetsbepaling vermeld, maar wordt eveneens de feitelijke vaststelling opgenomen dat “(b)etrokkene (...) niet (beschikt) over een geldig paspoort, noch een geldig visum”. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoeker niet betwist of weerlegd, waardoor het bevel wel degelijk afdoende is gemotiveerd.

2.10. “*Ten tweede*”, zo vervolgt verzoeker, werd bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf met bepaalde factoren geen rekening gehouden en zou geen deugdelijke belangenafweging zijn doorgevoerd.

2.11. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag vermeldt. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd door toedoen van de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen.

2.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende heeft ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 maart 2023 met betrekking tot de buitengewone omstandigheden:

*“II. Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden
(...)*

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

1) Lange verblijfsduur en in België en humanitaire redenen

Verzoeker verblijft reeds geruime tijd onafgebroken op het Belgisch grondgebied. Zijn leven en zijn centrum van belangen heeft hij hier opgebouwd.

Tevens heeft hij alles in het werk gezet om zich zo snel mogelijk te kunnen integreren en dit zowel op sociaal- als economisch vlak.

Verzoeker heeft Franse lessen gevolgd, kan zich goed behelpen in het Frans en laten geen kans onbenut om zijn Frans nog te verbeteren.

Verzoeker wil werken en wil niet afhankelijk zijn van de maatschappij. Hij heeft reeds gewerkt tijdens zijn legaal verblijf en heeft een arbeidsbelofte.

Verzoeker is zeer gedreven en een gemotiveerde potentiële werkracht, iets waar onze Belgische economie enkel baat bij heeft en kan hebben.

Dat de verblijfsduur van verzoeker niet zomaar terzijde kan geschoven worden. De Raad van State heeft al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs – krachtens de woorden van de auditeur – “zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd”. (Avis donné en l’audience publique du 28 février 2001, Rev. Dr. Être ., 2001, 219).

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden als een “verworven termijn”, die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cf. Regularisatiewet 22/12/1999, art. 2,1°; J. KEULEN, Operatie Regularisatie, VUB, 2003-04, p. 106 + bijlagen).

Dat verzoeker de nadruk wilt leggen op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door de DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoekers zich op het grondgebied hebben bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

In casu deint dus rekening gehouden te worden met het langdurig legaal verblijf, de integratie, de sociale bindingen met België en de initiatieven genomen door verzoeker om zijn verblijf legaal te maken.

2) Schending art. 8 EVRM

Gelet op het feit dat verzoeker alhier reeds meer dan 16 jaar, deels legaal, vertoeft en hij zijn leven hier opgebouwd heeft, komt hij in aanmerking voor artikel 8 EVRM, met name: het recht op respect voor zijn opgebouwde privé-, familie- en gezinsleven.

Een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst houdt een schending in van art. 8 van het EVRM.

Art. 8 EVRM waarborgt het recht op gezinsleven.

In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz.27), “... dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980”). De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M..

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Dat verzoeker niet kan afreizen naar land van herkomst gelet op het feit dat hij in land van herkomst geen onderdak noch familie- of een vriendenkring heeft waar hij op kan terugvallen.

Verzoeker heeft alhier zijn centrum van belangen.

Het is onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie terug te moeten keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft zijn leven op dit moment volledig in België, hij is volledig ingeburgerd in onze gemeenschap. Het land van afkomst van verzoeker is op dit moment een vreemd land met vreemde gewoontes en een vreemde taal geworden.

Dat het aldus onmogelijk is om terug te keren naar land van herkomst ter indiening van dit verzoekschrift. Dat deze reden zodoende ook een uitzonderlijke omstandigheid behelst die onomstotelijk vaststaat.

In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz.27), “... dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is in het kader van artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980”). De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat deze redenen zodoende ook een uitzonderlijke omstandigheid behelst die onomstotelijk vaststaat.

Dat wanneer er een onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, er mag aangenomen worden dat ook voor de andere gezinsleden een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat (Arbitragehof 21 december 2005, nr. 194/2005, t.Vreemd.2006,17.)

3) Band met Belgen/ België en centrum van belangen

Verzoeker woont meer dan 16 jaar, deels legaal, in België. Hij heeft hier zijn privéleven en heeft ondertussen een heuse vriendengroep opgebouwd.

Verzoeker heeft zijn leven op dit moment volledig in België.

Om van een ‘band’ te kunnen spreken, moet men niet noodzakelijk een aanverwantschap aantonen.

4) Reizen naar land van herkomst

Verzoeker zou deze aanvraag moeten richten vanuit zijn land van herkomst.

Dat reizen gelet op de huidige situatie omtrent corona een zeker risico inhoudt.

Dat volgens de website Diplomatie Belgium dit risico nog groter is voor reizen naar zijn land van herkomst.

Dat deze reizen worden afgeraden.

Dat, gelet op de quarantaine waarin verzoeker zou moeten gaan, dit nog meer tijd dan normaal in beslag zou nemen. Dat dit een negatieve impact zou hebben op zijn integratie.

5) Arbeidsovereenkomst

Verzoeker heeft reeds gewerkt in België.

Vanaf het ogenblik dat verzoeker het land zou verlaten o vanuit land van herkomst deze administratieve formaliteit te geen vervullen, is de kans reëel dat verzoeker zijn mogelijkheid tot werk in België zouden verliezen.

Dat verzoeker zich tevens mag beroepen op het vertrouwensbeginsel en er dus van mag uit gaan dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat hij

dus ook dient geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat hij reeds op het Belgische grondgebied verblijft en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid (zie E. H. R. (...), E. K. H. (...), S. (...), S. M. (...) en R. S. (...)) als voorbeelden.

Dat de Raad van State heeft dit vertrouwensbeginsel reeds omschreven als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of de beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" in R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989.

6) Verzoeker voldoet tevens aan de criteria van de Wet van 22 december 1999 houdende regularisatie.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001,217), zelfs – krachtens de woorden van de auditeur – "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. Dr. Etr., 2001, 219).

Dat zelfs verwezen wordt naar de instructie van 19 juli 2009 en het vademecum van 21 september 2009. Dat zelfs na de formele vernietiging van de instructie de publieke belofte bevestigd werd om deze criteria te blijven toepassen in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de overheid voor de ten gronde beoordeling van 9bis aanvragen.

Dat gelet op het voorgaande er in hoofde van verzoeker zeker een geheel van omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van deze aanvraag in het herkomstland onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt.

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan men buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat het in kwestie veel proceseconomischer is om de aanvraag tot regularisatie alhier ontvankelijk te verklaren en vervolgens de gegrondheid van de aanvraag niet louter en alleen te bekijken als een optelsom van legaal verblijf.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit het thuisland van verzoeker.

Dat een terugkeer – zelfs "tijdelijk" – onmogelijk is voor verzoeker.

Dat m.n. in de gegeven omstandigheden verzoeker het grondgebied niet kan verlaten om in het buitenland een louter papieren aanvraag in te dienen.

Verzoeker heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten."

2.13. Volgens verzoeker vormt zijn integratie een belangrijk element bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden omdat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, hij hier reeds 16 jaar verblijft, hij geen band meer heeft met zijn land van herkomst en hij hier reeds heeft gewerkt. Verzoeker stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

De stelling van verzoeker, dat met de door hem aangehaalde elementen geen rekening werd gehouden, kan niet worden bijgetreden. In de eerste bestreden beslissing wordt immers met betrekking tot de duur van verzoekers verblijf in België gesteld dat dit *"niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie"*. Zoals in de eerste bestreden beslissing wordt aangehaald, heeft verzoeker geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem in 2007, 2009 en 2017 werden afgeleverd. Ook wat zijn bindingen in België betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk een afweging gemaakt: *"Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar het land van herkomst uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."* Verzoeker herhaalt deze elementen in zijn middel, maar dit volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Bovendien slaagt hij er niet in te verhelderen op welke wijze zijn langdurig verblijf en zijn integratie in België een terugkeer naar Kosovo/Servië zou bemoeilijken of onmogelijk maken om aldaar via de geijkte procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt benadrukt, stemt het standpunt van verweerder overeen met de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarbij wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen”* de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 11 februari 2004 nr. 128.079). De blote bewering van verzoeker dat het voor hem na verregaande integratie traumatisch zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren, volstaat niet om aannemelijk te maken dat er sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid, zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.14. Waar verzoeker stelt dat het vertrouwensbeginsel vereist dat vreemdelingen die op het Belgische grondgebied verblijven en over een werkaanbieding beschikken geregulariseerd zouden moeten worden, kan hij niet worden gevolgd. De bewering van verzoeker dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben beloofd het nodige te doen om een verblijfsvergunning af te leveren aan vreemdelingen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen, kan niet als een vaste gedragslijn van de overheid worden beschouwd die in hoofde van verzoeker bepaalde rechtmatige verwachtingen kan scheppen. Ook uit het gegeven dat verzoeker, ondanks de aan hem afgeleverde bevelen, ongemoeid werd gelaten, kan hij geen rechten putten die aanleiding zouden moeten geven tot het afleveren van een verblijfstitel.

2.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Met betrekking tot het begrip ‘privéleven’ benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

2.16. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers recht op privéleven het volgende gesteld:

“Betrokkene verwijst naar het sociaal en economisch welzijn dat hij opgericht heeft in ons land en argumenteert dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending van art. 8 van het EVRM zou inhouden daar dit welzijn in gedrang zou komen. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er vooreerst opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven door te verwijzen naar zijn sociaal en economisch welzijn. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar het land van herkomst uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in België sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In elk geval staat de verplichting om het grondgebied te verlaten met het oog op het indienen van een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland niet in disproportionaliteit met de beperkte familiale en sociale bindingen die verzoeker in België onderhoudt.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN